BIULETYN
Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego

Warszawa, 20 kwietnia 1954 r. Nr 9 (54) Poz. 56 — 59

TREŚĆ:

56.

OKÓLNIK Nr 18

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT TECHNIKI

z dnia 7 kwietnia 1954 r.

w sprawie kwalifikowania, ewidencji i przeniesień służbowych spawaczy.

W celu zabezpieczenia właściwej jakości robót spawalniczych ustala się, co następuje:

§ 1. Na wszystkich budowach i zakładach produkcji pomocniczej budownictwa przemysłowego należy przeprowadzić w terminie do dnia 31 maja 1954 r. egzaminy wstępne spawaczy, kwalifikując ich zgodnie z instrukcją, stanowiącą załącznik do niniejszego okólnika.

§ 2. Sposób przeprowadzenia egzaminów wstępnych ustalą odrębne instrukcje egzaminacyjne, które powinny być opracowane przez poszczególne centralne zarządy i uzgodnione z Departamentem Techniki w terminie do dnia 30 kwietnia 1954 r.

§ 3. 1. Akcja ewidencji spawaczy powinna być zakończona w terminie do dnia 30 kwietnia 1954 r.

2. Działy zatrudnienia centralnych zarządów dopilnują sprawnego i terminowego przeprowadzenia akcji ewidencji spawaczy, zgodnie z instrukcją załączoną do niniejszego okólnika.

§ 4. Wszystkie budowy i zakłady produkcji pomocniczej wprowadzą z dniem 1 czerwca 1954 r. „Książkę spawacza" zgodnie z instrukcją załączoną do niniejszego okólnika.

§ 5. Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) w terminie do dnia 31 maja 1954 r. założą kartoteki spawaczy i wystawią „Książkę spawacza" wszystkim spawaczom pracującym w tym czasie w wymienionych jednostkach.

§ 6. W celu zaopatrzenia zjednoczeń (przedsiębiorstw) w książki i kartoteki spawaczy centralne zarządy zgłoszą odpowiednie zapotrzebowania do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia, który wyda zlecenie na ich druk wg wzorów podanych w projektach norm opracowanych przez Instytut Spawalnictwa RN-53/MPM-21013 i RN-53/MPM-21018.

§ 7. Działy zatrudnienia centralnych zarządów dopilnują, aby przeniesienia spawaczy odbywały się ściśle według wytycznych podanych w instrukcji załączonej do niniejszego okólnika.

§ 8. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania.

DYREKTOR GENERALNY

Inż. Fr. Topolski

Załącznik do okólnika Nr 18 Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 7 kwietnia 1954 r.

INSTRUKCJA

w sprawie kwalifikacji, ewidencji i przesunięć służbowych spawaczy w budownictwie przemysłowym.

I. Rodzaje kwalifikacji spawaczy

1. Na podstawie normy PN/B-193, projektów norm PN/M-06801, PN/M-06803 i PN/M-06804 oraz projektów norm PN/M-X i PN/M-Y wydanych przez Instytut Spawalnictwa ustala się następujące rodzaje spawaczy:

1) Spawacz,
2) Spawacz specjalizowany.

2. Spawacz powinien odpowiadać warunkom stawianym spawaczom 4 i 5 kategorii zaszeregowania Taryfikatora Kwalifikacyjnego dla robotników budowlano-montażowych (wyd. 1953 r.).

3. Spawacz specjalizowany powinien odpowiadać warunkom stawianym spawaczom 6 i 7 kategorii zaszeregowania Taryfikatora Kwalifikacyjnego dla robotników budowlano-montażowych (wyd. 1953). Spawaczy specjalizowanych dzieli się na:

1) Spawaczy specjalizowanych konstrukcyjnych, warsztatowych i montażowych I stopnia,
2) Spawaczy specjalizowanych konstrukcyjnych, warsztatowych i montażowych II stopnia,
3) Spawaczy specjal. rurociągowych I stopnia
4) „ „ „ II „
5) „ „ kotłowych walczakowych
6) „ „ „ rurowych
7) „ „ „ remontowych
8) „ „ innych (napawanie, metalizacja, tworzywa sztuczne, metale kolorowe).

4. Spawacz specjalizowany konstrukcyjny, warsztatowy i montażowy I stopnia powinien umieć wykonywać spoiny poziome i pionowe.

5. Spawacz specjalizowany konstrukcyjny, warsztatowy i montażowy II stopnia powinien umieć wykonywać spoiny poziome, pionowe i pułapowe.

6. Spawacz specjalizowany rurociągowy I stopnia powinien umieć spawać rurociągi ze stali węglowej i niskostopowej, pracujące pod ciśnieniem do 16 atn.

7. Spawacz specjalizowany rurociągowy II stopnia powinien umieć spawać rurociągi ze stali węglowej i niskostopowej, pracujące pod ciśnieniem powyżej 16 atn.

8. Spawacz specjalizowany kotłowy walczakowy powinien posiadać kwalifikacje odpowiednie do wymagań zawartych w projekcie normy PN/M-06801.

9. Spawacz specjalizowany kotłowy rurowy powinien posiadać kwalifikacje odpowiednie do wymagań zawartych w projekcie normy PN/M-06803.

10. Spawacz specjalizowany kotłowy remontowy powinien posiadać kwalifikacje odpowiednie do wymagań zawartych w projekcie normy PN/M-06804.

11. Spawacz specjalizowany innych gałęzi spawalnictwa jak napawanie, metalizacja, spawanie metali kolorowych i tworzyw sztucznych, powinien posiadać kwalifikacje specjalne, które będą dodatkowo określone.

II. Zasady kwalifikacji spawaczy

12. Każdy spawacz nie posiadający odpowiednich świadectw egzaminacyjnych powinien być poddany egzaminom: wstępnemu i podstawowemu.

Wszyscy spawacze specjalizowani powinni być poddani egzaminowi specjalizacyjnemu, a ponadto spawacze specjalizowani:

kotłowi wszystkich stopni,
konstrukcyjni, spawający pancerze wielkich pieców, oraz spawacze rurociągowi II stopnia powinni przejść dodatkowo przez specjalną weryfikację („dopuszczenie spawacza").

13. Pierwszym egzaminem powinien być egzamin wstępny przeprowadzany w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie) zatrudniającym danego spawacza.

14. Sposób przeprowadzania egzaminów wstępnych oraz szkolenia ustalą odrębne instrukcje.

15. Pozytywny wynik egzaminu wstępnego uprawnia do dopuszczenia do egzaminu podstawowego, który powinien być przeprowadzony w Ośrodku Szkolenia Spawalniczego w Gliwicach.

16. Po złożeniu egzaminu podstawowego spawacz powinien być w zakładzie pracy skierowany na specjalizacyjne spawanie. Okres praktyki specjalizacyjnej posłuży spawaczom do praktycznego pogłębienia zawodu w danej specjalizacji. Czas trwania praktyki specjalizacyjnej będzie odrębnie unormowany dla poszczególnych kierunków specjalizacji.

17. Po odbyciu praktyki specjalizacyjnej spawacz powinien przejść kurs specjalizacyjny zakończony egzaminem specjalizacyjnym z danego kierunku specjalizacji.

18. Spawacz posiadający kwalifikacje spawacza specjalizowanego oraz co najmniej 6-miesięczną nieprzerwaną praktykę specjalizacyjną może być dopuszczony do egzaminu specjalizacyjnego bez odbywania kursu specjalizacyjnego.

19. Specjalna weryfikacja przeprowadzana jest w odniesieniu do spawaczy kotłowych przez Biura Dozoru Technicznego, a w odniesieniu do pozostałych wymienionych w p-kcie 12 przez Departament Techniki M.B.Przem.

20. Wszyscy spawacze specjalizowani podlegają egzaminom kontrolnym zgodnie z normami wymienionymi w punkcie 1.

21. Spawacze legitymujący się świadectwami wystawionymi przez Ośrodek Szkolenia Spawalniczego w Gliwicach otrzymują zaszeregowanie wg kategorii ustalonej w świadectwie.

22. Z każdego egzaminu powinien być sporządzony protokół, który będzie podstawą do dokonania wpisu w książce i kartotece spawacza.

23. Spawacz przeniesiony służbowo w ramach resortu budownictwa przemysłowego zachowuje kategorię zaszeregowania ustaloną w poprzednim miejscu pracy.

24. Spawacz nowoprzyjęty (spoza resortu budownictwa przemysłowego) otrzymuje kategorię zaszeregowania na podstawie egzaminu wstępnego, który powinien się odbyć w ciągu dwóch tygodni od dnia przyjęcia spawacza.

III. Komisje egzaminacyjne

25. W celu przeprowadzenia egzaminów spawaczy powołuje się komisje egzaminacyjne, działające niezależnie od komisji kwalifikacyjnych, o których mowa w zarządzeniu Nr 77/Og. Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 6 czerwca 1953 r. w sprawie zasad powoływania i działalności zakładowych komisji kwalifikacyjnych oraz przestrzegania dyscypliny taryfikacyjnej (Biuletyn M.B.Przem. Nr 21, poz. 147).

26. Skład komisji przeprowadzającej egzaminy wstępne powinien przedstawiać się następująco:

1) Przewodniczący — Główny Inżynier zakładu pracy lub wysokokwalifikowany pracownik inżynieryjno-techniczny wyznaczony przez dyrektora zjednoczenia (przedsiębiorstwa) na wniosek kierownika zakładu.
2) Członkowie:
   a) Inżynier Kontroli Technicznej zjednoczenia (przedsiębiorstwa),
   b) pracownik wyznaczony przez kierownika zakładu pracy, do którego spawacz został przydzielony, lub majster, któremu spawacz podlega,
   c) szkolący, w przypadku egzaminowania szkolonych przez niego spawaczy — z głosem doradczym.

27. Skład komisji przeprowadzającej egzaminy podstawowe ustalają wewnętrzne zarządzenia Ośrodka Szkolenia Spawalniczego.

28. Odnośnie egzaminów specjalizacyjnych opracowana zostanie dodatkowa instrukcja.

29. W skład komisji przeprowadzającej specjalną weryfikację wchodzi:

1) przedstawiciel Biura Dozoru Technicznego dla spawaczy kotłowych, ewentualnie przedstawiciel Departamentu Techniki M.B.Przem. dla spawaczy specjalizowanych i innych, wymienionych w pkt. 12 instrukcji,
2) Inspektor Kontroli Technicznej zjednoczenia (przedsiębiorstwa),
3) przedstawiciel wyznaczony przez kierownika budowy lub zakładu, w którym spawacz ma być zweryfikowany.

IV. Dokumenty spawacza

30. Dokumentami spawacza są:

1) Świadectwo egzaminu wstępnego,
2) „ „ podstawowego,
3) „ „ specjalizacyjnego,
4) protokół specjalnej weryfikacji (w przypadkach określonych w pkt. 12).
5) książka spawacza,
6) kartoteka spawacza.

Dokumenty wymienione w pkt. 1, 2, 3 i 5 stanowią własność spawacza, natomiast dokumenty wymienione w pkt. 4 i 6 stanowią własność zakładu pracy.

31. Swiadectwo egzaminu wstępnego powinno zawierać:

1) nazwę zakładu zatrudniającego spawacza,
2) nazwisko, imię i wiek spawacza,
3) określenie kwalifikacji spawacza,
4) wynik egzaminu (bardzo dobry, dobry, dostateczny),
5) datę egzaminu,
6) podpisy komisji egzaminacyjnej.

32. Swiadectwo egzaminu podstawowego wystawia Ośrodek Szkolenia Spawalniczego według obowiązujących wzorów.

33. Świadectwa egzaminu specjalizacyjnego określi odrębna instrukcja.

34. Protokół specjalnej weryfikacji spawacza powinien zawierać:

1) nazwę zakładu zatrudniającego spawacza,
2) nazwisko, imię i wiek spawacza,
3) wyszkolenie spawacza,
4) datę przeprowadzenia specjalnej weryfikacji,
5) opis spawania próbnego z podaniem rodzaju spawania próbnego, rodzaju materiału i wymiarów elementów spawanych oraz rodzaju spoiwa,
6) wyniki prób mechanicznych i metalograficznych, (w postaci załącznika),
7) ocenę ogólną badań (bardzo dobra, dobra, dostateczna, niedostateczna),
8) szczegółowy zakres specjalnej weryfikacji,
9) datę sporządzenia protokółu,
10) podpisy Komisji.

35. Książka spawacza jest dokumentem stwierdzającym kwalifikacje oraz przebieg pracy zawodowej spawacza i po wystawieniu jej przez zakład pracy stanowi własność spawacza.

36. Kartoteka spawacza jest odpowiednikiem wystawionej książki spawacza i stanowi własność zjednoczenia (przedsiębiorstwa).

V. Ewidencja i przesunięcia służbowe spawaczy

37. Dział Zatrudnienia zjednoczenia (przedsiębiorstwa) prowadzi ścisłą ewidencję zatrudnienia i przesunięć służbowych spawaczy.

38. Dział Zatrudnienia zjednoczenia (przedsiębiorstwa) ustala kolejną numerację (np. WZIP 22) posiadanych książek spawacza i ich odpowiedników — kartotek (druków), po czym przydziela je według zapotrzebowań kierowników ZBM, odcinków robót zakładów produkcyjnych, prowadząc ewidencję przydzielonych książek i kartotek spawaczy.

39. Kierownik ZBM, odcinka robót lub zakładu produkcyjnego jest odpowiedzialny za właściwe wpisywanie wszystkich danych w książce i kartotece spawacza, jak również za przechowywanie wymienionych dokumentów w okresie pracy zatrudnionego spawacza.

40. Kierownik ZBM, odcinka robót lub zakładu produkcyjnego po wystawieniu książki i kartoteki spawacza oraz przydzieleniu mu znaku kontrolnego, niezwłocznie zawiadamia Dział Zatrudnienia w zjednoczeniu lub przedsiębiorstwie, który wpisuje danego spawacza do „Indeksu ewidencyjnego spawaczy".

41. Dział Zatrudnienia zjednoczenia (przedsiębiorstwa) prowadzi „Indeks ewidencyjny spawaczy" według następującego wzoru:

Lp.	Nr książki spawacza	Imię i nazwisko spawacza	Kwalifikacje spawacza	Kategoria zaszeregowania	Data przyjęcia do pracy w Zjed.	Miejsce pracy	Data i miejsce przesunięcia	Data zwolnienia

Indeks powinien być stale aktualizowany i wykazywać faktyczny stan zatrudnienia spawaczy.

42. W przypadku przesunięcia spawacza do pracy w innym ZBM, odcinku robót lub zakładzie produkcyjnym, lecz w tym samym zjednoczeniu (przedsiębiorstwie) — kierownik dotychczasowego miejsca pracy, przenosząc spawacza, przesyła jednocześnie do nowego miejsca pracy w kopercie przy piśmie przenoszącym spawacza, książkę i kartotekę spawacza, powiadamiając o tym Dział Zatrudnienia w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie). Przydzielony znak kontrolny spawacz zabiera ze sobą.

43. Przy przeniesieniu spawacza do innego zjednoczenia (przedsiębiorstwa) w ramach tego samego centralnego zarządu oraz przy zwalnianiu spawacza z pracy kierownik ZBM, odcinka robót lub zakładu produkcyjnego wręcza spawaczowi za pokwitowaniem „książkę spawacza", a kartotekę spawacza wraz z pokwitowaniem przesyła do Działu Zatrudnienia w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie).

Kierownik jednostki zwalniającej obowiązany jest odebrać od zwalnianego spawacza znak kontrolny, wydając mu pokwitowanie z odbioru znaku.

44. Przy delegowaniu spawacza do innego zjednoczenia (przedsiębiorstwa) lub zakładu produkcyjnego w ramach tego samego centralnego zarządu na czas nieprzekraczający jednego miesiąca, należy postępować, jak w pkt. 42. Przy delegacji dłuższej niż miesiąc należy postępować, jak w pkt. 43.

VI. Kontrola prowadzenia książek spawaczy, ustawienia spawaczy i ewidencji

45. Służba kontroli technicznej na wszystkich szczeblach organizacyjnych w ramach centralnego zarządu ma obowiązek kontrolowania właściwego prowadzenia książek i kartotek spawaczy, właściwego ustawienia spawaczy do robót według kwalifikacji oraz kontroli jakości robót spawalniczych.

46. Kierownicy działów zatrudnienia w zjednoczeniach (przedsiębiorstwach) odpowiadają za właściwe wykonanie czynności związanych z ewidencją spawacza, wystawieniem książek i kartotek spawacza w zakresie podanym w niniejszej instrukcji.

SCHEMAT KWALIFIKACJI I SZKOLENIA SPAWACZY

Okres	Czas	Przebieg rozwojowy zawodu	Miejsce	Tytuł zawodowy
Wstępny	$1\frac{1}{2}$ — 3 mies. *)	Praktyka zapoznawcza	Zakład pracy	Kandydat na spawacza
	6 tygodni	Kurs podstawowy	1) Ośr. Szk. Spaw. 2) CUSZ (2-letn. Szk. Zaw.) 3) Upraw. komisje zakładowe	
		Egzamin podstawowy		Spawacz
Specjalizacyjny	3 — 6 tygodni	Kurs specjalizacyjny **)	1) Ośr. Szk. Spaw. 2) Upraw. komisje zakładowe	Spawacz (kandydat na spawacza specjalizowan.)
	6 — 24 m-cy w zależności od klasyfikacji konstrukcji spawanych	Praktyka specjalizacyjna P r z y k ł a d y Specjalizacja: konstrukcje stal. bud. Specjalizacja: rurociągi Specjalizacja: konstrukcje warszt. Specjalizacja: kotły Specjalizacja: metale kolorowe sztuczne tworzywo Specjalizacja: napawanie Specjalizacja: inne	Zakład pracy	
		Egzamin specjalizacyjny	1) Ośr. Szk. Spaw. 2) Upraw. komisje zakładowe	Spawacz specjalizow.
Specjalna weryfikacja		Próba weryfikacyjna	1) U.D.T. 2) Ministerialne komisje spaw.	Spawacz specjalizowany zweryfikowany

*) W przypadku negatywnej oceny co do zdolności kandydata do zawodu spawacza zwolnienie jego może nastąpić według uznania bezpośredniego zwierzchnika.

**) W przypadku gdyby zorganizowanie kursu specjalizacyjnego przed praktyką specjaliz. natrafiało na trudności można kurs ten przenieść na okres po praktyce specjalizacyjnej. Odnosi się to w zasadzie do roku 1954.

57.

OKÓLNIK Nr 20 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO CENTRALNY ZARZĄD ZAOPATRZENIA

z dnia 13 kwietnia 1954 r.

w sprawie złomu stalowego, żeliwnego i metali nieżelaznych

Na podstawie uchwał Prezydium Rządu:

nr 711/52 z dnia 8 sierpnia 1952 r. w sprawie dostaw złomu stalowego i żeliwnego w 1953 r.,

nr 1210/52 z dnia 27 grudnia 1952 r. w sprawie dodatkowych dostaw surowców wtórnych żelaza i stali oraz w sprawie powołania pełnomocników do spraw surowców wtórnych żelaza i stali oraz metali nieżelaznych,

nr 108/53 z dnia 4 lutego 1953 r. w sprawie uzyskiwania surowców wtórnych z niektórych metali nieżelaznych i ich stopów w 1953 r.,

nr 982/52 z dnia 15 listopada 1952 r. w sprawie eliminowania przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych ze złomu metali (Monitor Polski Nr A-100, poz. 1526),

nr 849/53 z dnia 14 listopada 1953 r. w sprawie dostaw surowców wtórnych żeliwa i stali oraz metali nieżelaznych i ich stopów w 1954 r.,

oraz zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 288 z dnia 8 września 1952 r. w sprawie trybu premiowania pracowników zatrudnionych bezpośrednio przy zbiórce i załadunku złomu w produkcyjnych przedsiębiorstwach uspołecznionych,

ustalam, co następuje:

I. Przepisy wstępne

§ 1. Ilekroć w niniejszym okólniku jest mowa:

1) o „centralnych zarządach“ bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć centralne zarządy wchodzące w skład Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego, z wyłączeniem Centralnego Zarządu Zaopatrzenia i Centralnego Zarządu Szkolenia Zawodowego; jak również Zjednoczenia podległe bezpośrednio Ministrowi,
2) o „Pełnomocniku“ bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć powołanego przez Ministra Budownictwa Przemysłowego Pełnomocnika do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych;
3) o „zjednoczeniach“ bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć również przedsiębiorstwa;
4) o „złomie“ bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć złom stalowy, żeliwny i metali nieżelaznych;
5) o „urządzeniach“ bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć maszyny, urządzenia i sprzęt metalowy;
6) o „materiałach“ bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć wytwory hutnicze i inne surowce żelaza i stali oraz metali nieżelaznych;
7) o „surowcach wtórnych“ bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć surowce wtórne żelaza i stali oraz metali nieżelaznych (odpady produkcyjne i złom).

II. Organizacja gospodarki złomem

§ 2. 1. Nadzór nad całokształtem zagadnień zbiórki, dostaw i gospodarki złomem w budownictwie przemysłowym sprawuje Pełnomocnik.

2. Nadzór nad akcją zbiórki i dostaw złomu w centralnych zarządach i zjednoczeniach sprawują komisarze, powołani przez dyrektorów tych jednostek.

3. Do obowiązków komisarzy należy:

1) przeprowadzenie akcji zbiórki i dostaw złomu,
2) kontrola gospodarki złomem w danej jednostce,
3) operatywna kontrola realizacji planu dostaw,
4) prowadzenie sprawozdawczości z przebiegu dostaw,
5) współpraca z zakładowymi komitetami do spraw surowców wtórnych,
6) współpraca z organizacjami społecznymi na odcinku zbiórki złomu,
7) organizacja i kontrola wykonywania obowiązujących w zakresie zbiórki i dostaw złomu przepisów,
8) inne sprawy związane z akcją zbiórki złomu.

§ 3. 1. Organem pomocniczym dyrektora zjednoczenia w zakresie wzmożenia zbiórki surowców wtórnych, zabezpieczenia ich przed zniszczeniem oraz zapewnienia bieżącej wysyłki, są powołane przez niego zakładowe komitety do spraw surowców wtórnych z udziałem czynnika społecznego.

2. Do zadań komitetu należy w szczególności:

1) ścisła współpraca z komisarzami oraz rejonowymi zbiornicami Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem,
2) prowadzenie akcji uświadamiającej i propagandy wizualnej (afisze, wywieszki),
3) społeczna kontrola wykonywania planu dostaw złomu i organizacja zbiórki,
4) zmobilizowanie załogi do rytmicznego i jak najszybszego wykonywania nałożonych zadań w zakresie zbiórki złomu.

III. Planowanie, zbiórka i dostawa złomu oraz sprawozdawczość

§ 4. Centralny Zarząd Zaopatrzenia:

1) sporządza roczny plan dostaw surowców wtórnych dla jednostek budownictwa przemysłowego na podstawie otrzymywanych wytycznych,
2) opracowany plan przesyła we właściwym terminie do Pełnomocnika Rządu do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych i Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem,
3) przesyła wycinki planu, o którym mowa w punkcie 1), do centralnych zarządów.

§ 5. 1. Centralne zarządy w oparciu o wycinki planu, o których mowa w § 4 pkt. 3), sporządzają dla podległych jednostek roczne plany dostaw złomu na formularzach zatwierdzonych przez Pełnomocnika Rządu do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych i przesyłają zbiorczy roczny plan w rozbiciu na zjednoczenia do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia i Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem.

2. Plany, o których mowa w ust. 1, centralne zarządy przesyłają do:

1) zjednoczeń zobowiązanych do dostaw złomu,
2) terenowo właściwej dla zjednoczenia rejonowej zbiornicy złomu.

§ 6. 1. Plany dostaw złomu powinny przewidywać równomierną dostawę w ciągu całego roku z tym, że dostawy w IV kwartale, z uwagi na szczególne przeciążenie taboru kolejowego PKP w tym okresie, powinny być odpowiednio mniejsze, bez uszczerbku jednak dla całości planu.

2. Zjednoczenia objęte planem dostaw złomu powinny zgłosić właściwej terytorialnie rejonowej zbiornicy złomu zamierzone do wysłania ilości złomu, najpóźniej na 35 dni przed miesiącem, w którym ma nastąpić wysyłka.

3. Roczne plany dostaw złomu powinny być włączone do planów techniczno-produkcyjno-finansowych zjednoczeń objętych obowiązkiem dostaw złomu.

§ 7. 1. Zapotrzebowanie na wagony kolejowe, konieczne do załadunku zebranych ilości złomu, należy umieszczać w operatywnych planach załadunku: miesięcznych i 5-dniowych, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

2. Wszelkie przeszkody i zahamowania, wynikające z powodu braku środków transportu (wagonów) należy zgłaszać do Centralnego Zarządu Transportu, który w wypadkach koniecznych obowiązany jest do podjęcia odpowiednich kroków interwencyjnych.

§ 8. 1. Wysyłkę złomu dokonaną pod adresem wskazanym przez właściwą rejonową zbiornicę złomu należy każdorazowo i natychmiast awizować w tej zbiornicy, podając dokładną nazwę dostawcy i właściwego dla dostawcy ministerstwa, wagę i rodzaj wysłanego złomu, dokładny adres i nazwę odbiorcy, datę załadowania, numer wagonu i stację nadania.

2. Kopię awizów należy przesłać do właściwego dla jednostki dokonującej wysyłki centralnego zarządu, który na tej podstawie będzie kontrolował rytmiczność i ciągłość wy-

konywania planu dostaw, interweniując w razie jej zakłócenia.

§ 9. 1. Jednostki wykonywające plan dostaw złomu mogą korzystać przy eksploatacji, zbiórce i wysyłce posiadanego złomu z usług zespołów usługowych spółdzielni zrzeszonych w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ względnie w Związku Spółdzielni Przemysłowych i Rzemieślniczych po uzyskaniu na to zgody ze strony Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem. Uzasadnione wnioski w tym zakresie należy przesyłać do Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem za pośrednictwem Pełnomocnika.

2. Jednostki budownictwa przemysłowego odstępujące, stosownie do obowiązujących przepisów, innym jednostkom użytkowe surowce wtórne stali i żeliwa do dalszej produkcji (nie do przetopienia) mogą zaliczyć je na poczet wykonania planu dostaw złomu, pod warunkiem, że kopie faktury za sprzedane surowce wtórne prześlą do właściwej rejonowej zbiornicy złomu.

3. Do planu dostaw surowców wtórnych stali i żeliwa nie zalicza się żelastwa użytkowego, zużytego we własnym zakresie, względnie odstąpionego branżowym organizacjom zbytu.

4. Złom odstąpiony (zgłoszony do upłynnienia) Centrali Handlowej Żelaza i Stali nie podlega zaliczeniu na poczet planu dostaw złomu.

§ 10. 1. Pracownicy Centralnego Zarządu Zaopatrzenia, centralnych zarządów, zjednoczeń, wyjeżdżający w teren obowiązani są do nadzorowania i kontrolowania wykonania planu dostaw złomu.

2. Centralny Zarząd Zaopatrzenia, centralne zarządy i zjednoczenia włączą sprawy omawiane w ust. 1 do planów inspekcji i podróży służbowych.

§ 11. Rozliczenie z tytułu dostaw złomu następuje w drodze inkasa bankowego na podstawie cenników Centralnego Zarządu Gospodarki Złomem zatwierdzonych przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego. Miarodajną do rozliczeń jest waga i klasyfikacja dokonana przez odbiorcę.

§ 12. 1. Dyrektorzy centralnych zarządów i zjednoczeń obowiązanych do dostaw złomu powinni dopilnować pełnego i rytmicznego wykonywania planów dostaw złomu, ścisłego przestrzegania wydanych w tym zakresie przepisów oraz zmobilizować podległe im załogi do ciągłego i konsekwentnego wykonywania i przekraczania nałożonych na tym odcinku zadań. Zagadnieniem zbiórki złomu należy zainteresować POP, Radę Zakładową i organizacje społeczne.

2. O wszelkich niedociągnięciach i przeszkodach w wykonywaniu planu dostaw złomu należy zawiadamiać Pełnomocnika.

§ 13. Jednostki budownictwa przemysłowego obowiązane są do składania miesięcznych sprawozdań z dostaw surowców wtórnych zgodnie z rozdziałem XIX instrukcji nr 90 Głównego Urzędu Statystycznego obowiązującej na rok 1954.

IV. Kwalifikowanie urządzeń i materiałów na surowce wtórne

§ 14. 1. Do oceny i zakwalifikowania na surowce wtórne:

1) urządzeń zużytych, zniszczonych lub uszkodzonych, a porzuconych lub nienadających się do dalszego użytkowania (złom i odpady powrotne),
2) resztek i odpadów niepotrzebnych materiałów, znajdujących się w zjednoczeniach (odpady produkcyjne),
3) materiałów pochodzących z rozbiórki nienadających się do dalszego używania,

powołane są w zjednoczeniach komisje kwalifikacyjne w składzie:

przewodniczący — dyrektor zjednoczenia lub jego przedstawiciel,
sekretarz — przedstawiciel pionu technicznego,
członkowie — naczelny inżynier lub jego przedstawiciel,
— główny księgowy lub jego przedstawiciel,
— główny mechanik lub jego przedstawiciel,
— kierownik działu zaopatrzenia lub jego przedstawiciel,
— przedstawiciel POP,
— przedstawiciel Rady Zakładowej.

2. W przypadku, gdy wiadomości fachowe członków komisji kwalifikacyjnej są niewystarczające do wydania właściwego orzeczenia, a wartość materiałów przekracza kwotę zł 30.000.—, komisja kwalifikacyjna uprawniona jest powierzyć opracowanie opinii jednemu lub dwóm rzeczoznawcom.

3. Postanowienia dotyczące oceny i kwalifikacji komisja ujmuje protokólarnie.

4. Protokół kwalifikacyjny komisja przedkłada dyrektorowi zjednoczenia, który wydaje odpowiednie dyspozycje w ramach obowiązujących przepisów o planowanych dostawach surowców wtórnych.

5. Kopię protokółu kwalifikacyjnego komisja przesyła do właściwego centralnego zarządu.

§ 15. Przy kwalifikowaniu na surowce wtórne należy stosować następujące zasady:

1. W stosunku do urządzeń:

1) na surowce wtórne mogą być zakwalifikowane tylko takie urządzenia, które stanowią niewątpliwy złom („wraki“), są całkowicie zdekompletowane i nie nadają się do zastosowania lub remontu (odbudowy) — typy przestarzałe,
2) nie należy kwalifikować jako surowce wtórne części maszyn mogących znaleźć zastosowanie przy innych urządzeniach oraz urządzenia reglamentowane przez Centralne Biuro Obrotu Maszynami, jak np.: maszyny parowe, turbiny, obrabiarki, kotły itp., chociażby były te urządzenia przestarzałych typów.

2. W stosunku do materiałów:

na surowce wtórne mogą być zakwalifikowane materiały wymienione w § 14, ust. 1, pkt. 2), 3):

1) stal kształtowa — profile NP8 — NP14 w odcinkach poniżej 0,9 mb, — profile od NP16 wzwyż w odcinkach poniżej 1,5 mb, profile od NP18 wzwyż odkształcone (zwichrowane) nie nadające się do regeneracji (wyprostowania),
2) stal prętowa pełna i niepełna — pręty w długościach 1 mb,
3) stal taśmowa — odcinki o długości poniżej 1 mb,
4) blacha — odcinki i kawałki o powierzchni poniżej 0,5 m².

Powyższe normy należy traktować jako orientacyjne i w przypadkach gdy materiały podane wyżej mogą znaleźć zastosowanie do robót ślusarskich, kowalskich, względ-

nie produkcji pomocniczej, należy je przeznaczyć na ten cel.

Przy kwalifikowaniu materiałów na surowce wtórne należy, niezależnie od przepisów niniejszych, stosować postanowienia ujęte w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 2 maja 1951 r. (Monitor Polski Nr A-46, poz. 602).

§ 16. Centralne zarządy na podstawie otrzymanych kopii protokółów (§ 14, ust. 5) będą sprawdzać tok pracy komisji porównując go z ustalonym terminarzem i interweniując w wypadku zahamowań i uchybień.

V. Eliminowanie ze złomu przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych

§ 17. Za przedmioty wybuchowe uważa się wszelkiego rodzaju przedmioty o charakterze wojskowym i wojennym, które z uwagi na swoje właściwości stwarzają niebezpieczeństwo wybuchu zarówno przy ruszaniu, manipulowaniu, rozkręcaniu, rzucaniu, jak i przy zetknięciu z wysoką temperaturą, np. wszelkiego rodzaju zapalniki, pociski, bomby lotnicze, pancerzownice, granaty, miny, zagwożdżone lufy i zamki, łuski artyleryjskie i karabinowe, czerepy pocisków oraz wszelkiego rodzaju przedmioty, w których znajdują się resztki środków wybuchowych.

Za przedmioty niebezpieczne uważa się wszelkie przedmioty o charakterze wojskowym, przemysłowym lub inne, które ze względu na swoją zawartość, znajdującą się w stanie sprężenia, skroplenia lub rozpuszczenia pod ciśnieniem, lub na swoją zawartość łatwopalną, żrącą albo trującą, stanowią niebezpieczeństwo przy zetknięciu się z wysoką temperaturą, manipulowaniu, rozkręcaniu i rzucaniu nimi, np.: butle stalowe, beczki lub naczynia metalowe z płynami łatwopalnymi, żrącymi i trującymi lub z pozostałością po tych materiałach, gaśnice, oporopowrotniki, zamknięte rury i części aparatury chemicznej itp.

§ 19. Osoby kierujące akcją zbiórki złomu obowiązane są zawiadomić najbliższe organy Milicji Obywatelskiej, lub prezydia gminnych (miejskich) rad narodowych, o ujawnieniu podczas zbiórki złomu przedmiotów wybuchowych, niebezpiecznych, lub podejrzanych o te właściwości.

§ 20. W przypadku ujawnienia w złomie przedmiotów wybuchowych, niebezpiecznych, lub podejrzanych o te właściwości, przedmiotów tych nie wolno ruszać z miejsca, rzucać, rozkręcać, zderzać z innymi przedmiotami, przecinać przy pomocy palników spawalniczych lub w inny sposób oddzielać ich części przed unieszkodliwieniem tych przedmiotów przez wojskowe patrole saperskie lub chemiczne, bądź przez wydanie przez te patrole pisemnego zaświadczenia, że przedmioty te nie posiadają tych właściwości i nadają się do eksploatacji.

§ 21. Do czasu przybycia organów właściwych władz należy złom ten odpowiednio zabezpieczyć przez ogrodzenie i umieszczenie tabliczek ostrzegawczych oraz ustanowienie nadzoru.

§ 22. Zabrania się zjednoczeniom zajmującym się zbiórką i wysyłką złomu w jakiejkolwiek formie przesyłania w złomie przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych.

§ 23. Przy wysyłce złomu należy zwrócić szczególną uwagę na wyeliminowanie materiałów wybuchowych, niebezpiecznych, lub podejrzanych o te właściwości. Przy przesyłaniu złomu transportem kolejowym nadawca powinien każdą przesyłkę zaopatrzyć w umocowaną trwale na wagonie tabliczkę z napisem: „Wolne od przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych — skontrolowane". Na tabliczce powinien być uwidoczniony podpis kontrolującego i odcisk pieczątki nadawcy, a treść tabliczki powinna być powtórzona w awizie. Za dokonanie załadunku zgodnie z treścią tabliczki ponoszą odpowiedzialność osoby zatrudnione przy ładowaniu przesyłki i kontrolujący.

§ 24. Zjednoczenia, które zgłosiły ujawnione w terenie, lub w magazynowanym złomie przedmioty wybuchowe, niebezpieczne, lub podejrzane o te właściwości, powinny na żądanie dowódcy wojskowego patrolu saperskiego lub chemicznego dostarczyć potrzebnych środków transportowych, materiałów lub sprzętu oraz siły roboczej do prac pomocniczych przy unieszkodliwianiu tych przedmiotów.

§ 25. Zjednoczenia, które posiadają na swoich terenach skupiska złomu, co do których istnieje przypuszczenie, że mogą zawierać przedmioty wybuchowe, niebezpieczne, albo podejrzane o te właściwości, powinny przesłać wykazy tych skupisk złomu i ich opisy do właściwego terytorialnie dowódcy okręgu wojskowego.

VI. Premiowanie

§ 26. Pracownicy wyróżniający się przy organizowaniu zbiórki i dostaw złomu otrzymują specjalne premie według zasad ustalonych w niniejszym okólniku.

§ 27. 1. Podstawą ustalenia wysokości kwot przeznaczonych na premię jest ilość odstawionego złomu.

2. Dowodami ilości odstawionego złomu w ciągu miesiąca są:

1) przy wysyłkach wagonami PKP — waga stwierdzona przez PKP na stacji nadania wpisana na liście przewozowym,
2) przy przesyłkach innymi środkami transportu (transport kołowy) — ilość podana w kwicie odbioru złomu.

§ 28. W zjednoczeniach, wykonujących bezpośrednie dostawy złomu premie otrzymują:

1) pracownicy zatrudnieni bezpośrednio przy zbiórce i załadunku złomu,
2) robotnicy nadzoru technicznego odpowiedzialni za należyte sortowanie, klasyfikowanie i eliminowanie ze złomu materiałów wybuchowych i niebezpiecznych.

§ 29. 1. Premie za zbieranie i załadunek złomu wynoszą:

1) 5 zł — za każdą tonę złomu stalowego i żeliwnego (wsadowego i niewsadowego),
2) 10 zł — za każdą tonę złomu metali nieżelaznych.

2. Wypłata premii winna być dokonywana z bezosobowego funduszu płac, część 1, prace doraźne.

§ 30. 1. Wypłatę premii zarządza dyrektor zjednoczenia na wniosek pracownika odpowiedzialnego za zbiórkę i dostawę złomu (Komisarz do Spraw Złomu).

2. Z ogólnej kwoty przeznaczonej na premię otrzymują:

1) 80% — pracownicy wymienieni w § 28 pkt. 1) — w stosunku do indywidualnie załadowanej ilości złomu według bieżąco prowadzonego spisu imiennego tych pracowników,
2) 20% — pracownicy wymienieni w § 28 pkt. 2) w zależności od włożonego indywidualnie wkładu pracy.

3. Wypłata premii powinna być dokonana najpóźniej do dnia 15-go za wyniki miesiąca poprzedniego.

4. Wypłata premii w wysokości przekraczającej 50% płacy zasadniczej pracownika w danym miesiącu, może nastąpić w przypadkach uzasadnionych, jedynie za zgodą dyrektora nadzorującego centralnego zarządu.

§ 31. 1. Nagrody dla pracowników jednostek wyróżniających się przy organizowaniu zbiórki i dostaw surowców wtórnych przyznaje Minister. Zasadniczym warunkiem do wypłacenia nagród jest wykonanie planów dostaw przez tę jednostkę, której pracownicy przedstawieni są do nagrody.

2. Na nagrody przeznacza się zł 2.— od każdej tony surowców wtórnych stali niestopowych i żeliwa, zł 8. — od każdej tony surowców wtórnych stali stopowych i zł 10.— od każdej tony surowców wtórnych metali nieżelaznych i ich stopów zaliczonych na plan dostaw.

3. Warunki, tryb wynagrodzenia oraz wysokość nagród ustali regulamin wydany przez Pełnomocnika Rządu do Spraw Surowców Wtórnych Żelaza i Stali oraz Metali Nieżelaznych.

VII. Postanowienia końcowe

Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1954 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą okólnik nr 53 z dnia 29 września 1953 r. w sprawie złomu stalowego, żeliwnego i metali nieżelaznych (Biuletyn Min. Bud. Przem. Nr 19, poz. 131).

w/z MINISTRA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

58.

PISMO OKÓLNE Nr 7

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT ZATRUDNIENIA I PŁAC

z dnia 30 marca 1954 r.

w sprawie zasad wynagradzania palaczy centralnego ogrzewania.

Departament Zatrudnienia i Płac podaje do wiadomości i ścisłego stosowania uzgodnione z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego zasady wynagradzania obsługi centralnego ogrzewania:

1. St. palaczowi (brygadziście) przysługuje 4 kat.
   Palaczowi „ 3 „
   Pomocnikowi palacza „ 2 „
2. Stanowiska st. palacza (brygadzisty) i pomocników palacza występować mogą tylko w dużych kotłowniach centralnego ogrzewania.
3. Obsługa centralnego ogrzewania pracująca w systemie 12 godzin pracy i 24 godziny odpoczynku — otrzymuje wynagrodzenie za efektywnie przepracowane godziny bez dodatków za pracę w godzinach nadliczbowych.
4. Obsługa centralnego ogrzewania pracująca w systemie 12 godzin pracy i 12 godzin odpoczynku lub 24 godziny pracy i 24 godziny odpoczynku — ma prawo do wolnego dnia w tygodniu. Wolny dzień powinien co najmniej raz na trzy tygodnie przypadać w niedzielę.
   W przypadku, gdy pracownicy obsługi centralnego ogrzewania nie mogą otrzymać w ciągu tygodnia dnia wolnego od pracy, należy im wypłacać 100% dodatki za pracę w niedziele i święta.

Powyższe obowiązuje od dnia 1 maja 1954 r.

Centralne Zarządy prześlą do Departamentu Zatrudnienia i Płac w terminie do 28 kwietnia 1954 r. charakterystyki kwalifikacyjne st. palacza (brygadzisty), palacza i pomocnika palacza.

V-DYREKTOR DEPARTAMENTU

Mgr J. Pniewski

59.

PISMO OKÓLNE Nr 11

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

DEPARTAMENT KSIĘGOWOŚCI

L. dz. KS-I/I.B.-1a

z dnia 31 marca 1954 r.

w sprawie przesyłania do kontrahentów zawiadomień (awizów) o dokonaniu polecenia przelewów.

Zgodnie z pismem okólnym nr 11 Ministerstwa Finansów Departamentu Księgowości nr KS-811/1/54 z dnia 28 lutego 1954 r., Departament Księgowości Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego zaleca zaniechać przesyłania do kontrahentów zawiadomień (awizów) o dokonanych na ich rzecz poleceniach przelewu.

Zaszłości dotyczące przelewów bankowych należy księgować na podstawie następujących dokumentów:

a) jednostka składająca polecenie przelewu księguje kwotę dokonanego przelewu na podstawie wyciągu bankowego, do którego dołączony jest odcinek „D" zrealizowanego polecenia przelewu,
b) jednostka otrzymująca środki pieniężne w drodze przelewu bankowego księguje kwotę otrzymanego przelewu na podstawie wyciągu bankowego, do którego dołączony jest odcinek „G" zarachowanego polecenia przelewu.

Wstrzymanie przesyłania zawiadomień o poleceniu przelewu nie dotyczy rozliczeń z budżetem (z jednostkami prowadzącymi scentralizowane rozliczenia z budżetem) z uwagi na zasady sporządzania sprawozdań z rozliczeń z budżetem oraz potrzebą szczegółowego wskazania tytułu wpłaty.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

S. Wojciechowski

Adres Redakcji i Administracji: Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego, Warszawa, Krucza 24/26. Telefon 834-81.
Tel. wewn. Redakcji: 307; Administracji: 495. Prenumerata: roczna zł 30.—, numer pojedynczy zł 1.—.
Prenumeratę należy wpłacać na konto: N.B.P. konto 1529-91-162 cz. 7 — dział 5 — rozdział 17.

Druk. LSW W-wa, Al. Jerozolimskie 123. Pap. sat. kl. VII-A1/60 g. Zam. 1272c z dn. 13.IV.54 r. 5-B-12730
Druk ukończono 20.IV.54 r.